

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Сливен, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, X СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Мариана В. Тодорова
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20212230103730 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на ИВ. В. Г., ЕГН: ***** от гр. Сливен, **** срещу „ЗЕМТЕХ“ ООД, ЕИК 200985169, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Приморски, ул. „Сирма Войвода“ № 2 с правно основание чл. 200 КТ за заплащане на обезщетение за настъпили в резултат на трудова злополука имуществени вреди в размер на 184,90 лв., съставляващи разходи по лечение и неимуществени вреди в размер на 7000 лв., съставляващи болки и страдания изпитани от ищеца по време на лечението му, като определеното обезщетение бъде намалено с изплатеното застрахователно обезщетение.

Ищецът твърди, че с Трудов договор №52 от 04.02.2019 г. на основание чл.67, ал.1, т.1 от КТ бил назначен на длъжност „работник сглобяване детайли“ във фирма „ЗЕМТЕХ“ ООД, гр. Варна, на пълно работно време - 8 часа, след което бил подписвал допълнителни споразумения за актуализация на работната му заплата, която към момента на прекратяване на трудовото му правоотношение със Заповед №49/06.08.2021 г. била 663,96 лв. Посочва, че около 15.30 ч. на 28.04.2021 г. бил на работа в склада на „Земтех“ ООД, който се намирал в гр.Сливен, кв.“Речица“. Твърди, че му било наредено на него и на И Р И - шофьор и колегата Б М Б да разтоварят щанги за пръскачки, които били в микробус. Тези щанги били с дължина около 3 м. и тежали над 100 кг. За да се пренесат било необходимо да се хванат от двете страни и по средата. Заявява, чи бил помолил Бр Бр да прихване в средата, но той бил стоял в буса и не бил дошъл. Двамата с шофьора били пренесли по този начин 4 щанги и на петата, поради голямата тежест, шофьорът бил поднесъл и докато го бил помолил да спре щангата го била съборила и бил паднал с нея на земята. Твърди, че веднага бил усетил силна болка в глезена на десния крак и не могъл да се изправи. Разтривал го около половин час, но продължил куцукайки да работи до края на работното време - 17 ч. Болката се била усилвала все повече и повече, като се бил появил оток на дясното му ходило. Всичко това му било създавало големи неудобства, свързани е придвижването му. Затова колегата му Бр Бр го бил закарал до вкъщи. Посочва, че постепенно болката в крака му била станала нетърпима, отокът се бил усилил, поради което малко след 18 ч. бил отишъл с фактическата му съжителка Е Г Д в Спешния кабинет на Медицински център „Д-р Г.В.Миркович“, гр.Сливен, където го били прегледали и му били препоръчали да отиде на специалист след

празниците, тъй като се бил нуждаел от специализирано лечение. Твърди, че на 10.05.2021 г. бил посетил кабинета на д-р Хайдутков, който бил констатирал накуцваща походка, оточно стъпало на десен долен крайник, болка при палпация и движение, хематом. Заявява, че било му назначено консервативно лечение и се бил придвижвал се с патерица. На 13.05.2021 г. бил посетил кабинета на д-р Чаушев, който със Съдебномедицинско удостоверение №199/2021 г. бил констатирал, че се касае за контузия на дясната глезенна става с болезнен оток на тъканите и кръвонасядания, с болезнени, ограничени и затруднени движения в областта на дясната глезенна става, като установените увреждания са причинили Временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, т.е. разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК.

Твърди, че въпреки задължението си по чл.57, ал.1 от КСО в три дневен срок работодателя да декларира настъпилата трудова злополука, това не било направено от представители на „Земтех“ООД. Наложило като пострадал и ползвайки се от правото си по чл.57, ал.2 от КСО да декларира сам настъпването ѝ в РУ „Социално осигуряване“ Сливен. Последва проверка, която била установила по безспорен начин с Разпореждане №5104-03-80 от 31.05.2021 г., че настъпилата на 28.04.2021 г. с ищеца злополука се приема за трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 от КСО. С Декларация, издадена от управителя на ответното дружество А Щ, в качеството му на управител на „Земтех“ООД, същият бил декларирал, че издаденото от ТД на НОИ, гр.Варна разпореждане не било обжалвано.

Цитира разпоредбата на чл.16, ал.1 от ЗЗБУТ „При осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен: да оценява рисковете за безопасността и здравето на работещите, като обхваща избора на работно оборудване, използването на химични вещества и смеси и организацията на работните места; в съответствие с оценката на риска и при необходимост да планира и прилага превантивни мерки и методи на работа и производство, които да осигуряват подобряване нивото на защита на работещите и са интегрирани във всички дейности и структурни звена на предприятието; да възлага на работещите задачи, съобразени с техните компетентности, опит и възможности, както и с пригодността им по отношение на безопасността и здравето при работа; да създаде необходимата организация за осъществяване на наблюдението и контрола по изпълнението на планираните мерки; да осигури ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин; да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани и др. Нито едно от гореизброените задължения на работодателя не били изпълнени при осъществяване на дейността в складовото помещение на работодателя, тъй като огромни елементи с тегло над 100 кг били пренасяни от двама работника, без контрол, без инструктаж, без да се оцени риска от възможна злополука, без да се улесни работата на работниците. Позовава се на разпоредбата на чл.16, ал.6 от ЗЗБУТ, съгласно която „Всички разходи, свързани с осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд на работещите, са изцяло за сметка на работодателя“. При осъществяване на работния процес било необходимо да носят защитни ръкавици, които работниците си били купували със собствени средства. Твърди, че поради естеството на работа се било налага почти всяка седмица да закупуват такива ръкавици, а предпазни средства, вкл. работно облекло не им е било предоставяно през целия период на работа в тази фирма. Твърди, че не му бил правен инструктаж по безопасност на труда, нито бил запознаван с вътрешните правила, въпреки че това било задължение на работодателя ми по смисъла на чл.26, ал.2 от ЗЗБУТ. Заявява, че винаги стриктно бил изпълнявал задълженията си, като нямал налагани наказания.

Твърди, че при работата, която бил извършвал съществува реална опасност за живота и здравето му. В този случай по смисъла на чл.52 от ЗЗБУТ работодателя му бил задължен да го застрахова за риска „трудова злополука“ за своя сметка. Посочва, че бил подал документи за нейното изплащане, за което представя и искане за плащане по полица

№0111210340000628 към „Дженерали Застраховане“ АД, но до настоящия момент не бил получил сума по застраховката си.

Твърди и че до настоящия момент има болки в глезена на десния крак, който при продължително натоварване и движение бил отичал, като това му било пречило да продължи да осъществявам задълженията си по трудов договор с работодателя си „Земтех“ ООД, който не му бил предложил друга, по-лека работа, поради което бил подадол молба за напускане и със Заповед №49/06.08.2021 г. му било прекратено трудовото правоотношение с работодателя му, след което се бил регистрирал в Бюрото по труда за да търси подходяща работа.

Посочва, че въпреки предприетите действия от медицинските специалисти за лечение на дясното му ходило нямало подобрения. Изпитвал силни болки и страдания в областта на дясното ходило, имало оток, който се бил увеличавал при натоварване и продължително ходене. Това силно затруднявало способността му да се придвижва и да се обслужва сам и за него се била грижила Е. Д. Твърди, че бил психически много стресиран и се бил притеснявал, че повече няма да може да ходи и ще остане инвалид. Нощем не могъл да спи, бил нервен, мислел само за бъдещето си и как ще се издържа, ако не може да работи. Въпреки лечението му не се било наблюдавало никакво подобрение. Заявява, че бил с патерица, оток на ходилото и болки при движение. Наложило се да посещава и други специалисти - д-р Сотев, д-р Турсонлийска, д-р Радичев. Всички му били казвали различни неща, включително счупване на 5 метатарзална кост, което още повече го стресирало. Накрая решил да посети кабинета на д-р В. Васев към МЦ 1 - Стара Загора ЕООД, където след основни изследвания било констатирано, че глезена и ходилото са оточни и болезнени по латер. план. Хипотрофия на подбедрицата. Дефицит в екстензията, дорзифлексия от около 5-10 гр., което водило до промяна в походката. Било му обяснено, че лечението ще бъде продължително и трудно и му било препоръчано ежегодно да прави рехабилитационни програми за възстановяване на крака му. Посещавал Център „Лайф“, гр. Сливен, където ежедневно се бил подлагал на процедури за възстановяване на глезена му, както и подобряване на движенията му. Било му се налагало ежесечно да посещава кабинета на д-р Радичев в гр. Стара Загора за регулярни прегледи и консултации, относно крака му.

Твърди, че по време на лечението си бил направил разходи, като за редица от тях не разполагал с доказателства. Няма автомобил, пътувал с приятели до Стара Загора за да посещава консултациите при д-р Радичев, за което бил заплатил 3 пъти по 30 лв., т.е. общо 90 лв. За определяне вида на телесната повреда бил заплатил на д-р Чаушев - 30 лв., а за потребителски такси - 64,90 лв. В този смисъл общите разходи направени за лечението му до този момент възлизали на 154,90 лв., като му предстояли и нови посещения при д-р Радичев за регулярни прегледи и консултации, свързани с възстановяване на ходилото му, както и различни рехабилитационни процедури.

Моли съдът да осъди ответника да му заплати обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи разходи по лечението му в размер на 184,90 лв. и да му заплати обезщетение за причинени немуществени вреди в размер на 7000 лв. за претърпени от него болка и страдания при настъпване на трудовата злополука, по време на лечението му, като съдът вземе предвид характера на уврежданията му, степента и продължителността на причинените физически болки и страдания и интензитета им, периода на възстановяването му /което ще продължи и в бъдеще/, като така определеното обезщетение бъде намалено с размера на преведената сума по застраховката. Претендира и за направените разходи по делото.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозирал отговор на исковата молба, с която оспорва исковете по основание и размер. Не оспорва обстоятелството, че ищецът е бил в трудово правоотношение с него, основано на сключен трудов договор № 52 от 04.02.2019 год., като длъжността му е била „работник сглобяване детайли“. Не оспорва

твърдения в исковата молба факт, че на 28.04.2021 год. в склада на ответника в гр.Сливен, кв. „Речица“ ищецът бил претърпял злополука, която била приета за трудова с акт на съответното ТП на НОИ по смисъла на чл.55 ал.1 от КСО, в резултат на която бил получил контузия на дясно стъпало. Не оспорва твърдението, че по молба на ищеца от 06.08.2021 год. трудовото правоотношение с ответника било прекратено, считано от 07.08.2021 год. Не оспорва относно тяхната автентичност и вярност представените от ищеца документи, включително и официални такива, съставени във връзка с констатиране на същността на злополуката като трудова, и не се противопоставя те да бъдат приети като писмени доказателства.

Оспорва всички останали твърдения от фактическо естество, експонирани в исковата молба, които не се признава изрично от него съобразно изложението в предходния пункт.

Твърди, че при постъпване на работа ищецът ИВ. В. Г. бил изрично запознат със своята длъжностна характеристика, която бил подписал. Твърди, че в задълженията на работника съобразно длъжностната му характеристика били включени задължения като: „1.Приема и изпълнява поръчки за сглобяване, поддържане или ремонт на климатични системи, съобразно зададените изисквания“; „2. Реже, шлайфа, сглобява необходимите материали за изпълнение на поръчките“; „5, Изпълнява поръчките при спазване на технологичните правила и хигиената на обслужване“; „8. При необходимост изпълнява и други, конкретно възложени задачи от управителя, като товаро-разтоварни дейности и шофиране на служебен автомобил.“

Твърди, че ищецът бил преминал начален инструктаж при постъпването си на работа на 04.02.2019 год. по безопасност и здраве при работа, както и периодичен инструктаж за периода 01.03.2021-01.09.2021 год. на 01.03.2021 год. Твърди, че на работника му била предоставяна необходимата екипировка за изпълнение на възложената му работа, за което бил съставен протокол от 16.03.2021 год., като противното не било установено от органите по разследване на злополуката.Твърди, че в деня на злополуката- 28.04.2021 год. се било случило следното: Около 15,00-16,00ч. ищецът ИВ. В. Г. заедно с двамата работници И Р И и Б М Б били отишли със служебен бус до склада на „ЗЕМТЕХ" ООД в гр.Сливен, кв. „Речица“, за да разтоварят щанги за пръскачки. Щангите за пръскачки не били с тегло от по над 100 кг, а били тежали по 63,80кг всяка. От товарния отсек на паркирания отвън бус И Р И бил подавал на Б М Б и на ищеца ИВ. В. Г. една по една щанги, а последните двама заедно са носили щангите вътре в склада. Впоследствие Б М Б и И Р И се били разменили.

Към момента, в който са пренесли три щанги, по желание и по инициатива на ищеца ИВ. В. Г. двамата работници били оставили щангите на земята, в началото на склада, ищецът Г. ги бил подредил по диагонал спрямо входа на склада така, че да пречат на движението навътре. Самият Г. бил отказал предложението на колегите си да преместят една от щангите по-навътре към стената и бил пренебрегнал предупреждението им за опасността при преминаване някой от тях да се удари в щангата. Съответно при пренасяне на следващата щанга ИВ. В. Г. бил реализирал опасението на своите колеги, като се бил спънал в така оставената от самия него щанга на пода, бил загубил равновесие и бил паднал. При това ищецът бил пуснал носената заедно с другия работник щанга, която паднала отстрани, не бил съборен от нея, нито бил паднал с нея.

Твърди, че работникът не бил положил елементарно старание и внимание, не бил предприел обичайните, нормални, професионални и житейски основани мерки за своята и на колегите си безопасност според ситуацията, като бил разположил щангите на такова място в склада и в такава позиция, че да не възпрепятстват свободното движение на работниците, така че да бъдат възприемани визуално при движение и така че да не създават опасност от инцидент.

Твърди, че решението на работника да разположи частите в склада по начин и на място, което да пречи на движението, включително и на неговото собствено, и да създава

опасност от инцидент, било неадекватно и неправилно. Действията му да подреди щангите по диагонал спрямо входа на склада така, че да пречат на движението навътре, изричният му отказ и бездействие да изпълни препоръката на своите колеги за обезопасяване на терена, лошото или липсващо визуално възприемане на местоположението на щангите в пространството, било довело до удар и до спъването на ищеца в един от елементите. Твърди, че работникът бил имал възможност, бил е длъжен и следвало да предвиди, че при разполагане на елементите по пода в склада, ще настъпи инцидент, но въпреки това не бил предприел необходимите мерки за недопускане на инцидента.

Твърди, че в законоустановения срок работодателят бил декларирал злополуката пред осигурителната администрация, отразил я е в досието на работника и бил предоставил изискуемото се от него съдействие. Твърди, че между работодателя „ЗЕМТЕХ“ ООД, в качеството му на застраховател, и застрахователя „Дженерали застраховане“ АД бил сключен договор за групов застраховка „Задължителна трудова злополука“, обективиран в Застрахователна полица № ОП 1210340000628/23.02.2021 год. Сред застрахованите работници и служители на предприятието бил и ИВ. В. Г.. Срокът на действие на застраховката бил дванадесет месеца, считано от 24.03.2021 год. до 23.03.2022 год. в който срок е била настъпила трудовата злополука. Твърди, че на ищеца му било изплатено полагащото се обезщетение на основание застрахователната полица. Размерът на заплатеното обезщетение не му бил известен. Твърди, че в периода до прекратяване на трудовия договор с ищеца, настъпило по негова инициатива, преимуществената част от който период ищецът бил в отпуск, същият не бил представил на работодателя данни и доказателства (предписание, експертно решение и т.н.) да е трудоустроен и не бил поискал да бъде трудоустроен на подходяща работа за трудоустрояване.

Не оспорва факта на увреждането, нито обстоятелството, че увреждането се квалифицира като трудова злополука, настъпила при изпълнение на работа, възложена от „ЗЕМТЕХ“ ООД, в качеството му на работодател по трудов договор с ИВ. В. Г.. Налице бил неоспорен от „ЗЕМТЕХ“ ООД акт на Национален осигурителен институт - Териториално поделение Варна, а именно Разпореждане № 5104-03-80 от 31.05.2021 год., чрез което държавният орган бил приел, че е злополуката от 28.04.2021 год. била трудова злополука по смисъла на чл.55 ал.1 от КСО. В настоящия случай безспорно били налице предпоставките за възникването на отговорността работодателя за вреди от трудова злополука, които били причинили временна неработоспособност, доколкото тази отговорност е гаранционно-обезпечителна и безвиновна.

Твърди, че са налице предпоставките за приложение на чл.201 от Кодекса на труда, за изключване, респективно за намаляване на имуществената отговорност на работодателя. Пострадалият бил допринесъл за трудовата злополука, като при изпълнение на възложената работа на 28.04.2021 год, бил допуснал груба небрежност, като отговорността на работодателя следва да бъде намалена, при условията на чл.201 ал.2 КТ. Счита, че работникът не бил положил елементарно старание и внимание, не бил предприел обичайните, нормални, професионални и житейски основани мерки за своята и на колегите си безопасност според ситуацията. Същият след пренасяне на щангите от буса във вътрешността на склада, било следвало да не разполага частите на пода в началото склада на такова място и в такава позиция, че тези елементи да възпрепятстват свободното движение на работниците, така че да не бъдат възприемани визуално при движение и така че да създават опасност от инцидент. Тези действия на работника били представлявали „груба небрежност“ по смисъла на закона.

Съдържанието на понятието „груба небрежност“ при трудова злополука, поради липса на легална дефиниция, многократно било разяснявано в практиката и съобразно нея „груба небрежност“ е налице, когато пострадалият е съзнавал, предвиждал неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги

предотврати. В практиката няма спор, че не всяко нарушение на правилата за здравословни и безопасни условия на труд представлява груба небрежност, а само това нарушение, което е в пряка причинна връзка с увреждането и при което работникът не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка. Посочва, че в конкретния случай по желание и по инициатива на ищеца ИВ. В. Г. щангите, които той и неговият колега били пренасяли, били оставени на земята, в началото на склада; ищецът Г. ги бил подредил по диагонал спрямо входа на склада така, че да пречат на движението навътре. Самият Г. бил отказал предложението на колегите си да преместят една от щангите по-навътре към стената и пренебрегнал предупреждението им за опасността от удар в частта, тежаща 63,80кг. Работникът бил имал възможност, бил длъжен и следвало да предвиди, че при разполагане на елементите по пода в склада по описания начин, ще настъпи инцидент, но въпреки това не бил предприел необходимите мерки за недопускане на инцидента. Единствено решението на работника и неговите действия, съответно бездействие, били довели до удара и до спъването му в щангата, и това била пряката причина за настъпване на злополуката, тази злополука била предизвикана от самия него.

Работникът бил длъжен да подбере такова поведение, с което да избегне злополуката, ако бил положил дължимата грижа. Ето защо липсата на такова поведение у работника следвало да бъде отчетено при определяне на дължимото обезщетение, тъй като колкото повече едно лице било допринесло за настъпване на вредата, толкова по-голямо следвало да е неговото участие в нейното обезщетяване.

След като ищецът бил наясно, че щангите са с дължина около 3 м. и бил счел, че тежат над 100 кг., както посочва в исковата молба, той било следвало да потърси съдействие и подкрепа от други работници. При липса на съдействие и подкрепа, той разполагал с възможност да откаже да изпълни нареждането, тъй като обективно не разполага с нужните физически сили за изпълнението на тази задача. Позовава се на чл. 283 КТ съгласно която разпоредба работникът има право да откаже изпълнението или да преустанови работа, когато възникне сериозна и непосредствена опасност за живота или здравето му, като незабавно уведоми прекия ръководител. В тези случаи продължаването на работата се допуска, само след отстраняване на опасността, по нареждане на работодателя или на непосредствения ръководител.

В това отношение съдебната практика била константна - основното задължение на работодателя било да гарантира безопасността на труда. В конкретната ситуация това било сторено, най-малкото защото пострадалото лице било могло да разчита на съдействие от колеги, а при липса на такова - да откаже изпълнението на конкретното задължение.

За да се определи точното съотношение на приноса на пострадалия в причиняването на вредоносния резултат, следвало да се вземе предвид и обстоятелството, че пострадалият бил притежавал достатъчно трудов стаж на това работно място и следователно трябвало да познава добре трудовите си задължения и организацията на труд в предприятието. Последното било особено важно, доколкото в конкретната ситуация щангите било следвало да бъдат пренесени от група работници, а не само от двама души.

Заявява, че от исковата молба ставало ясно, че пострадалото лице било съзнавало, че щангите трябва да бъдат пренесени от поне трима души, Това го било мотивирало да помоли работника Бр да прихване щангата в средата, както се сочи в исковата молба.

Счита, че не било справедливо да се вменява отговорност на работодателя за липсата на достатъчно добра координация между трудовия колектив в конкретната ситуация. Противното било противоречало на правилото, че никой не може да черпи права от своето неправомерно поведение.

В приложение на чл.201, ал.2 от КТ обезщетението за неимуществените вреди на ищеца от трудовата злополука следвало да бъде определено съобразно съотношението между степента на опасност от настъпване на процесната трудова злополука, обусловена от

действията на самия работник, извършени при груба небрежност, и общата опасност от настъпване на злополуката, която произтича от вида и характера на работата, възложена от работодателя и поставена в негов риск с разпоредбата на чл.200 КТ.

Счита, че отговорността на работодателя следва да бъде намалена с 90 %, поради допусната от работника груба небрежност, в причинна връзка с вредоносния резултат. Вредоносният резултат - контузия на дясно стъпало, било резултат изключително и единствено на допуснатата от същия груба небрежност.

Прави възражение за намаляване или приспадане на дължимото от работодателя обезщетение по чл.200 КТ със застрахователното обезщетение, получено по сключения от работодателя договор за застраховане на работника, като твърди, че работникът следвало да получи обезщетение от страна на застрахователя „Дженерали застраховане“ АД на основание Застрахователна полица № 0111210340000628/23,02.2021 год. При доказаност на елементите от фактическия състав на чл.200, ал.1 КТ съдът следвало да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди от трудова злополука, причинила увреждане на работника, от което да приспадне платеното от застрахователя по застрахователното правоотношение обезщетение, установено със съответните писмени доказателства (Решение № 211 от 29.03.2010 год. по гр.д. № 719/2009 год. на IV ГО на ВКС, Решение № 227 от 25.10.201 бгод. по гр.д.№ 1405/201 бгод. на ВКС, IV ГО и др.) Прихващането на дължимото обезщетение с размера на получените суми по сключения договор за застраховане на работника било и в съответствие с принципа на чл. 51, ал. 1 ЗЗД, че обезщетението е равностойно на действителните вреди (Решение № 190 от 26.07.2013 год. по гр. д. № 20/2013 г., III ГО на ВКС). Счита, че при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост съобразно изискването на чл.52 ЗЗД, съдът не следва да възприема претендирания размер от ищеца, а именно 7000 лв., като счита същия за прекомерно завишен, като обезщетението следвало да бъде намалено с 90 % при условията на чл.201, ал.2 КТ съобразно приноса на пострадалия за увреждането и изплатеното му обезщетение.

Моли съдът да отхвърли исковете като неоснователни и недоказани или алтернативно да ги уважи частично, съобразно направеното от него възражение за съпричиняване, за намаляване и завишеност в размера на претендираните суми. Моли също така, да бъдат присъдени в полза на ответника направените от него разноски в хода на производството .

С определение № 1898 по чл. 140 ГПК от 08.11.2021 г. съдът е указал на ищеца, че следва да установи по безспорен начин наличие на валидно съществуващо между страните трудово правоотношение; настъпило внезапно травматично увреждане на здравето през време и във връзка или по повод на извършваната работа, причинило временна неработоспособност т.е. настъпила трудова злополука; неблагоприятни изменения в правната сфера на ищеца /вреди/ и причинна връзка между увреждането и вредите. Със същото определение съдът е указал на ответника, че следва да докаже възражението си по чл. 201 КТ, че е трудовата злополука е настъпила поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят, че ищецът бил в трудово правоотношение с ответника, възникнало от трудов договор № 52 от 04.02.2019 г., като изпълнявал длъжността „работник сглобяване детайли“, както и че на 28.04.2021 г. е настъпила злополука, в склада на ответника която с влязло в сила разпореждане № 5104-03-80 от 31.05.2021 г. издадено от НОИ, ТП-Варна, била призната за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Страните не спорят и че в резултат на настъпилата трудова злополука ищецът бил получил контузия на дясното стъпало и трудовото му правоотношение било прекратено на 07.08.2021 г.

Видно от представеното разпореждане № 5104-03-80 от 31.05.2021 г. издадено от

НОИ, ТП-Сливен, декларираната злополука вх. № 5101-03-69 от 17.05.2021 г. на ТП – Варна от осигурителя „ЗЕМТЕХ“ ООД, станала с ИВ. В. Г. на 28.04.2021 г. е приета за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО. В разпореждането е посочено още, че злополуката е станала през работно време при изпълнение на трудовите задължения, като пострадалия разтоварва стока /щанги за пръскачка с тегло около 100 кг. всяка /от бус в складово помещение. Пренасяйки последната щанга ищецът се спъва в една от вече разтоварените щанги, десният му крак се изкривява и той пада на земята като вследствие на което получава контузия на дясното стъпало.

Представена е длъжностна характеристика за длъжността „работник сглобяване детайли“, в която неизчерпателно са посочени основните функции и задачи които следва да осъществява ищецът, като съгласно т. 2 т. 4 работник сглобяване детайли осъществява и други възложени от началника на цех „Бригада“ задачи.

От представените по делото фактури се установява, че ищецът е направил разходи свързани с неговото лечение в общ размер на 184, 90 лв./ 3 пъти по 30 лв. за посещение на лекар специалист в Стара Загора, 30 лв. за определяне на вида на телесната повреда и сумата от 64,90 лв., съставляваща потребителски такси/.

Ищецът е представил съдебно-медицинско удостоверение от 13.05.2021 г., от което е видно, че в резултат на трудовата злополука е получил контузия на дясната глезенна става с болезнен оток на тъканите и кръвонасядания, с болезнени, ограничени и затруднени движения в областта на дясната глезенна става. Оплакванията от болки в областта на глезенната става били продължавали и се бил придвижвал с патерица. Описаните увреждания били причинили на ищеца временно разстройство на здравето неопасно за живота. Видно от представените медицински документи, а именно болнични листи ищецът е ползвал отпуск за временна неработоспособност заради получените телесни увреждания вследствие на трудовата злополука за около 3 месеца.

Видно от представената служебна бележка от работодателя от 05.02.2019 г. на ищеца е бил проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа в предприятието. Ищецът се е подписал в списъка на инструктираните лица и в списъка на лицата получили работно облекло и лични предпазни средства-екип и ръкавици.

Видно от представеното платежно нареждане и искане за плащане от третото неучастващо по делото лице „Дженерали застраховане“ АД на ищеца е било заплатено застрахователно обезщетение в размер на 139,43 лв. на основание Групова застраховка „Трудова злополука“.

От събраните гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля Ив, който е служител на ответното дружество и е бил очевидец на трудовата злополука се установява, че били докарали 5 броя щанги, които следвало да бъдат разтоварени в складовото помещение, като в него имало вещи на наемател и следвало да бъдат поставени под диагонал на пода. При пренасяне на третата или на четвъртата щанга при движение назад ищецът се бил спънал и паднал като кракът му се бил заклешил между рамките. Задачата била поставена от техния началник, като никой не им бил казвал как да поставят рамките. Щангите били 5 броя с дължина от 2,5 м. и били с еднаква дължина, били трима работници и никой не ги бил наблюдавал. Свидетелят не бил получавал работно облекло и не им бил правен инструктаж. Била останала една рамка в буса, която били пренесли той и другия колега Братой, който бил в буса по време на злополуката. Били пренасяли рамките така, че единият от тях да върви назад. Могли да разместят нещата в помещението, но не го били направили, тъй като били преценили, че имало достатъчно свободно място за да съберат рамките. Рамките били леки и могли да се носят от двама души. В момента, в който били носили рамките ищецът бил вървял назад и докато свидетелят го предупреди ищецът се бил вече спънал, успял да изхвърли рамката и бил продължил да работи до края на работния ден. И друг път също били носили рамки с ищеца, но не се били случвали инциденти. Самите

работници си били направили организация на работата без никой да им казва как да действат.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел Бр, който също е служител на ответното дружество и е присъствал на трудовата злополука той и ищецът и свидетелят Ив били отишли със служебния бус да разтоварват инвентар. Първата рамка били преместили той и ищеца, втората също, като след нея ищецът му бил казал, че му идва малко тежко, като свидетелят бил предложил да се разменят и като бил влязъл вътре видял ищеца паднал на земята и ударил си крака. Бил в буса в гръб към тях и не знаел точно как е станал удара. Първите две щанги ги били поставили в предверието, тъй като нямало място понеже били поставени вещи на наемателя. Свидателят бил предложил да разчистят, но нямали време, а и ищецът им бил казал, че може да се минава. Щангите били дълги около 2-3 метра и могли да се носят от двама души. Били носили много пъти такива рамки, но нямало инциденти. След инцидента бил виждал ищеца в магазина с патерица, като накуцвал. Никой не им бил казвал как да поставят елементите, като инструкциите на управителя били да слязат и да ги разтоварят, като ги приберат вътре в помещението.

Видно от показанията на свидетелката Димова, която живее на семейни начала с ищеца последният е паднал по време на разтоварване на щангите. Вечерта след инцидента бил на легло с оток на глезена и свидетелката отишла заедно с него в спешното отделение, като го прегледали и установили скъсано сухожилие. На 29 април началника му се бил обадил да отиде на работа, за да си довърши работата, но отокът и болките му не били минали. Били посетили три пъти лекар специалист, но ищецът не се бил подобрявал от предписаното му лечение. Потърсили помощ от друг лекар, който му бил предписал друго лечение, като през това време се бил придвижвал с помощно средство. След 20 дни били започнали да се наблюдават подобрения и вече можел да ходи до тоалетната като свидетелката се била грижила за него. Ищецът не се бил хранил и не могъл да спи, притеснявал се дали ще му се оправи крака и дали ще е годен да започне нова работа и бил отслабнал видимо. Не му били давани лични предпазни средства, като свидетелката му била купувала лично работно облекло. Няколко дни след падането започнал да усеща и болка в опашката, като се бил появил израстък колкото грахово зърно и отишли на лекар, който им бил казал, че този костен израстък бил вследствие на удар или падане. Били му направили операция, лежал два дни след това и не могъл да сяда. Лекарите били препоръчали на ищеца да си щади крака, поради което същият бил напуснал работа. За прегледите при лекар в Стара Загора били пътували три пъти, като давали по 30 лв. за гориво всеки път, плащали прегледа за издаване на съдебно-медицинското удостоверение и потребителски такси.

Видно от показанията на свидетеля Сл, който е познат на ищеца същият го бил викал за ремонт на пръскачка и двамата били сменили помпата, която била метална и тежала около 50-60 кг. Това се било случило в края на май, началото на юни 2021 г. Ищецът бил накуцвал, нямало кой друг да смени помпата.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели като еднопосочни, взаимно свързани, безпротиворечиви и кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

По отношение на иска с правна квалификация чл. 200, ал. 1 КТ

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 КТ за вредите от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, инвалидност или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по

общественото осигуряване. Следователно, основателността на предявен иск при квалификацията на чл.200, ал.1 КТ, се обуславя от предпоставките: валидно съществуващо между страните трудово правоотношение; настъпило внезапно травматично увреждане на здравето през време и във връзка или по повод на извършваната работа, причинило временна неработоспособност т.е. настъпила трудова злополука; неблагоприятни изменения в правната сфера на ищеца /вреди/ и причинна връзка между увреждането и вредите.

Съгласно правилото на чл.154, ал.1 ГПК, ищецът носи доказателствената тежест да проведе пълно и главно доказване на фактите, съставляващи елементи от правопораждащия правото на обезщетение фактически състав. В тежест на ответната страна, че трудовата злополука е настъпила поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата.

В разглеждания случай горепосочените правопораждащи факти са доказани по делото. Безспорно е по делото, а и от събраните доказателства се установява, че към датата на процесната злополука - 28.04.2021 г., между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността "работник сглобяване детайли". Установено е също така, че на - 28.04.2021 г. злополуката е станала през работно време при изпълнение на трудовите задължения, като пострадалия разтоварва стока /щанги за пръскачка с тегло около 100 кг. всяка /от бус в складово помещение. Пренасяйки последната щанга ищецът се спъва в една от вече разтоварените щанги, десният му крак се изкривява и той пада на земята като вследствие на което получава контузия на дясното стъпало.

Първият спорен по делото въпрос е дали посочената злополука има характер на трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО, според която норма трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност или смърт. Съгласно трайната практика на ВКС / решение № 31/02.02.2011 г. по гр. дело № 1894/2009 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 109/12.03.2012 г. по гр. дело № 622/2011 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 753/28.01.2011 г. по гр. дело № 457/2010 г. на III-то гр. отд. на ВКС и решение № 339/10.10.2011 г. по гр. дело № 859/2010 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 319/22.06.2010 г. по гр. дело № 204/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 728/28.01.2011 г. по гр. дело № 1957/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 410/29.06.2010 г. по гр. дело № 599/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС и др. / надлежният ред за установяване на трудова злополука, като елемент от фактическия състав на обективната и безвиновна отговорност на работодателя на основание чл. 200, ал. 1 КТ, е нормативно определен с разпоредбите на чл. 57 и сл. от КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, приета с ПМС № 263/30.12.1999 г. Съгласно този ред работодателят (осигурител), от една страна и пострадалият (осигурен) или неговите наследници, от друга страна, следва да декларират (първият - в тридневен срок от настъпване на злополуката, а вторият в - едногодишен срок) пред съответното териториално поделение на НОИ по регистрация на осигурителя настъпването на злополуката. След извършване на проверка, по нормативно определен ред, длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО издава разпореждане за приемане или за неприемане на злополуката за трудова по утвърден от управителя на НОИ формуляр. Разпореждането на органа по чл. 60, ал. 1 КСО има двойствено значение - от една страна то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверятелен документ за установените в него факти, и в частност за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на субективното право на обезщетение. Липсата на проведена и завършена процедура по посочения нормативно установен ред обуславя отхвърлителен

резултат по предявения от пострадалия работник или служител, иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ. Установяването на факта на настъпване на трудова злополука не може да се извърши по съдебен (исков) ред, тъй като е предвиден специален административен ред, който не може да бъде игнориран. От друга страна, наличието на влязъл в сила административен акт, в който се съдържа произнасяне по спорните факти, е пречка за преразглеждането им в съдебния процес и тяхното опровергаване по пътя на т. н. косвен съдебен контрол, щом не са направени доводи и възражения, свързани с валидността му и при служебната проверка не се установят пороци, които имат за последица нищожност на акта.

Квалификацията на злополуката като трудова и обстоятелствата, при които е настъпила, са установени в представеното влязло в сила разпореждане № 5104-03-80 от 31.05.2021 г. издадено от НОИ, ТП-Варна, по чл. 60, ал. 1 КСО, имащо материална доказателствена сила съобразно чл. 58, ал. 6 КСО. Ответникът не е навел доводи и възражения свързани с валидността на административния акт, а при служебна проверка съдът не установява пороци, които имат за последица нищожност на акта. С оглед изложеното съдът приема, че внезапно травматично увреждане на здравето на ищеца причинило нетрудоспособност представлява трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Изводите на съда не могат да се променят от представената длъжностна характеристика, в която изброяването на функциите и задачите на ищеца не е изчерпателно, а и същата би имала единствено значение при възражение, че ищецът е нарушил правила за безопасност на труда, които са му били вменени в подписаната характеристика. Признаването на злополуката за трудова по предвидения в закона ред е достатъчно основание за възникване на задължението на работодателя за обезвреда.

Въведеното от ответника възражение за намаляване на дължимото обезщетение поради съпричиняване на злополуката от страна на пострадалия е неоснователно. Съгласно практиката на Върховния касационен съд /В този смисъл решение № 348 от 11.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 387/2010 г., IV г. о., ГК и решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV г. о., ГК, постановени по реда на чл. 290 ГПК /, груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал.2 КТ е неполагане на дължимата грижа, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия – при проявена от работника липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, работодателят, въвел възражение за съпричиняване от страна на работника, следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т.е. при условията на пълно и главно доказване работодателят трябва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата за безопасност на труда, но че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и мерки за безопасност.

В разглеждания случай по делото липсват доказателства, че ищецът преди и при инцидента не е положил дължимата грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка. Заявеното от ответника, че ищецът не бил положил елементарно старание или внимание при разтоварването на щангите в склада е посочено като защитна теза, без да намери своето основание в съответните доказателства. Трудовата злополука е настъпила в резултат на падане след спъване на ищеца в щанга, без да е установено работникът да е допуснал нарушение на основни правила за безопасност. Само по себе си не може да се приеме като неполагане на дължимата грижа от работника движението му назад при пренасянето на щангите, нито поставянето на щангите на определени места в помещението. Видно от показанията на свидетелите очевидци Бр и Ив, които са участвали при пренасянето на щангите същите е следвало с оглед на тяхната тежест да бъдат носени от двама души, като се е налагало единият от двамата да върви назад, за да могат да бъдат внесени в помещението. Ищецът е бил работникът който се е налагало да внася щангите движейки се

назад без да има видимост къде стъпва и се е спънал в една от тях. Работниците сами са се организирали как да се осъществи самото преместване на щангите и внасянето им в помещението, което не е било свободно и единствените инструкции, които са били получили от техния пряк ръководител са били да разтоварят щангите и да ги внесат в помещението. Те колективно са взели решение да не разчистват помещението, тъй като е имало свободно място за щангите и не са разполагали с достатъчно време и са организирали пренасянето им. Ищецът е бил работникът, който е участвал в пренасянето и на 5 бр. щанги, а другите двама работници са се редували. Той е бил работникът, който се е движил на заден ход и не е имал видимост към мястото на което стъпва. В тази хипотеза, категоричен извод за допуснатата груба небрежност не може да бъде направен, а такъв извод не може да се основава на предположение. Не можем да приемем, че ищецът е съзнавал и предвиждал настъпването на увреждането, а именно че вървейки назад, че ще се спъне в някоя от поставените на пода щанги, но се е надявал, че няма да настъпят вреди или ще ги предотврати. Не е нарушил правила за безопасност и охрана на труда, тъй като такива за процесния случай работодателят не е имал. Работниците са имали подобна организация на работата за сходни случаи и не са се случвали инциденти, което е видно от показанията на свидетелите Ив и Бр.

Отговорността на работодателя по чл. 200 КТ е безвиновна и гаранционно-обезпечителна по правната си природа. Работодаателят отговаря за увреждания, причинени на работника или служителя при или по повод изпълнение на трудовите му задължения независимо дали причиняването на тези увреждания се дължи на виновно поведение на длъжностно лице, тъй като основно задължение на работодателя е да осигури безопасни и опазващи здравето на работниците и служителите условия на труда с цел предотвратяване на вредните и опасни въздействия на производствения процес.

Вредите са неблагоприятни изменения в правната сфера на ищеца и се изразяват в увреждане на неимуществено благо, обект на абсолютното субективно право - здравето му - обект на правото на лична /физическа/ неприкосновеност.

Здравето е такова състояние на човешкия организъм, което го характеризира от гледна точка физиологично функциониране на съвкупността от тъкани, органи и системи. Обект на правна закрила е здравето на всяко физическо лице, независимо от медицинското му състояние към момента на увреждането. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост след преценка на конкретните обективно установени факти и обстоятелства - характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които е получено, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, перспективата и трайните последици, вкл. козметични и други външни дефекти, възраст на увреденото лице и възможност да продължи трудовата си кариера и да се социализира, обществено и социално положение, икономическа конюнктура и др. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените и предвидим в бъдещето болки и страдания, настъпили в резултат на вредоносното действие /В този смисъл решение № 38 от 13.03.2013 г. на ВКС по гр. д. № 323/2012 г., III г. о., ГК и решение № 414 от 21.11.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1543/2011 г., IV г. о., ГК, постановени по реда на чл. 290 ГПК, както и т. 11 от Постановление № 4 от 23.XII.1968 г., Пленум на ВС/.

В контекста на изложеното и на основание приетото за характера и тежестта на увреждането на здравето на ищеца /контузия на дясната глезенна става с болезнен оток на тъканите, кръвонасядания, болезнени и ограничени, затруднени движения в областта на дясната глезенна става/, неговата възраст /44 г./, претърпените болки след увреждането (със силен интензитет в деня на падането, повече от три месеца затруднено движение и използване на помощни средства), нуждата от чужда помощ през възстановителния период, поради невъзможност за самостоятелно обслужване, периодът на лечението, обусловило

състояние на временна неработоспособност за период надвишаващ 3 месеца, психо-емоционалният му състояние в резултат на травматичното увреждане, както и при отчитане, че не е настъпило пълно възстановяване поради наличие на усложнение във възстановителния процес/видно от показанията на разпитаната по делото свидетелка Димова/, съдът намира, че с определянето на обезщетение в размер на 5000 лв. ще бъде постигнат справедлив баланс между претърпените вреди и паричното измерение на нуждата от обезвреда съобразно принципа, въведен с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Съдът намира, че не се установи наличие на пряка причинна връзка между настъпилото травматично увреждане на крайника и претърпяната операция на киста, тъй като за установяване на тази причинна връзка са необходими специални медицински познания, с които съдът не разполага.

Въз основа на представените фактури, съдът приема за установено, че ищецът е извършил разходи за лечение на полученото при трудова злополука увреждане в размер на 184,90 лева за пътуване до лекар специалист в гр. Стара Загора три пъти, за издаване на съдебно-медицинско удостоверение и за потребителски такси.

Съдът намира, че в случая от определеното обезщетение за причинени неимуществени и имуществени вреди не следва да се приспада изплатеното на ищеца обезщетение по групов застраховка „Трудова злополука“ на основание чл. 200, ал. 4 КТ. Работодателят отговаря имуществено пред пострадалия работник или служител за всички действително претърпени имуществени и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането /т. 6 от Постановление № 4 от 30.10.1975 г. на Пленума на ВС/. От определените като дължими от работодателя вреди не са допустими приспадания. Нормата на чл. 200, ал. 4 КТ, се отнася за обезщетението определено по реда на чл. 200, ал. 3 КТ, което има друго приложение и то е свързано със задължението на работодателя да обезщети една друга имуществена вреда /пропусната полза, каквато в случая не се претендира/ - изразяваща се в разликата между заплащаното преди непозволеното увреждане трудово възнаграждение и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност или пенсия, тъй като само между тези величини има причинно-следствена връзка. В случая заявените от ищеца претенции касаят обезщетение за имуществени вреди /извършен разход за лечение/ и неимуществени вреди, които нямат отношение към вредата предмет на този законов текст. /в този смисъл решение № 548 от 6.12.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1119/2009 г., III г. о., ГК; решение № 741 от 30.12.2010 г. на ВКС по гр. д. № 143/2010 г., III г. о., ГК, решение № 54 от 23.04.2019 г. на ВКС по гр.д. 3649/2018 г. III г. о., ГК /.

С оглед изхода на спора, право на разноски се поражда за всяка от страните, пропорционално на уважената, респ. отхвърлена част от исковете. Ищецът доказва извършени разноски в размер на 500 лева – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък, от която сума има право на сумата 360,82 лева. съобразно уважената част на иска. Ответникът доказва разноски в размер на 600 лева, представляващи адвокатско възнаграждение, от която сума следва да му се присъдят 167,02 лева. съобразно отхвърлената част на иска.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС Сливен сумата от 207,40 лв., представляваща разноски за производство за държавна такса, съобразно уважената част от исковете.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 200, ал. 1 КТ „ЗЕМТЕХ“ ООД, ЕИК 200985169, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Приморски, ул. „Сирма Войвода“ № 2 да заплати на ИВ. В. Г., ЕГН: ***** от гр. Сливен, **** сумата от **5000 лв.**, съставляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди изразили се в изпитани от него болки и страдания причинени от контузия на дясната глезенна става с болезнен оток на тъканите, кръвонасядания, болезнени и ограничени, затруднени движения в областта на дясната глезенна става в резултат на претърпяната от него трудова злополука на 28.04.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба- 18.08.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от **5000 лв.** до пълния предявен размер от **7000 лева**. като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА на основание чл. 200, ал. 1 КТ „ЗЕМТЕХ“ ООД, ЕИК 200985169, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Приморски, ул. „Сирма Войвода“ № 2 да заплати на ИВ. В. Г., ЕГН: ***** от гр. Сливен, **** сумата от **184,90 лв.**, съставляваща обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди изразили се в разходи за неговото лечение, настъпили в резултат на претърпяната от него трудова злополука на 28.04.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба- 18.08.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „ЗЕМТЕХ“ ООД, ЕИК 200985169, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Приморски, ул. „Сирма Войвода“ № 2 да заплати на ИВ. В. Г., ЕГН: ***** от гр. Сливен, **** сумата от **360,82 лева** – разноски за производството съобразно уважената част на исковете.

ОСЪЖДА ИВ. В. Г., ЕГН: ***** от гр. Сливен, **** да заплати на „ЗЕМТЕХ“ ООД, ЕИК 200985169, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Приморски, ул. „Сирма Войвода“ № 2, сумата **167,02 лева** – разноски за производството съобразно отхвърлената част на иска.

ОСЪЖДА „ЗЕМТЕХ“ ООД, ЕИК 200985169, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Приморски, ул. „Сирма Войвода“ № 2, да заплати по сметка на Сливенски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **207,40 лв.**, представляваща разноски за производството за държавна такса съобразно уважената част на иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____